Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja

Kazalo vsebine:
1. Ponovno srečanje s Kornelijem in Juliusom
2. Jakobova pripoved o času Jezusove mladosti.
3. Razgovor o glasu Jehove v ljudeh
4. Razodetje o praustvarjanju ljudi
5. Duhovna doživetja v višini
6. Rafael kot gospodov služabnik
7. Rafael vsem prikaže obvladovanje naravnih sil
8. Slovo

1 Ponovno srečanje s Kornelijom in Juliusom

1 Čila in vedra sta Jezus in Jakob končala gradnjo dvorane in okoli sredine tedna je bilo vse gotovo in pripravljeno za služenje ljudem. Zvečer je rekel Jezus Zaheju: »Midva sva končala! In sedaj, ko je dokončano delo, ki bo služilo telesu, upava, da bo dokončano tudi delo, ki služi duhu. Vendar naju pusti danes še sama! Jutri boš imel goste in potem ti bova še naprej služila.«
2 Čez eno uro so vsi v hiši odšli k počitku. - Ponoči pa je nastala huda nevihta, ki je vse prebudila in dvignila. Toda Jezus in Jakob sta ostala v svoji sobi in se nista pustila motiti v svojem miru in spanju, saj sta vedela, da je ta spektakel le odraz veselih duhovnih bitij in proti jutru se je vse spet umirilo.
3 Jezus in Jakob sta vstala eno uro pred sončnim vzhodom in znova šla proti griču, da bi opravila svojo vpeljano pobožnost. Ostala sta celo malo dlje, ker ju ni čakalo nobeno delo, dokler Jakob ni menil: »Moj ljubi Jezus! Nama ta počitek ne bo dolgo všeč, ker sva navajena delati.«
4 Jezus je odgovoril: »Da, imaš prav. Toda tokrat je tudi že konec miru, kljub temu, da je delo končano. Midva prav sedaj delava za večno in neskončno kraljestvo.« V hiši je postalo vse živo. Stari Zahéj je odhitel proti višini, da bi oba poiskal, saj je vedel, da sta tam gori. In Jezus je rekel: »Pridi Jakob! Greva mu naproti in potem z njim nazaj v hišo, kajti danes bo za Zahéjevo hišo še veliko dela.«
5 Ko so se srečali, so se prisrčno pozdravili in Zahéj je vprašal: »Ali se to noč nista nič bala?« Jezus je smehljaje odgovoril: »Midva ne poznava strahu, še posebno ne pred takšno nevihtico, ker veva, da sta ves naš strah in skrb brez pomena. Kajti Bog, Gospod Sabaot, je naše pribežališče in naša moč. - In brez Njegove volje ne pade niti kamen, še manj pa človek.«
6 Dolgo je Zahéj gledal Jezusa, nato pa rekel: »Da, pozabljam, da v Tebi živi več kot v meni.« Jezus ga je sedaj prosil, da bi šli nazaj v hišo in da poskuša Zahéj za goste, ki bodo prišli proti poldnevu, vse pripraviti.

7 Tedaj je Zahéj dvomeče zmajal z glavo in rekel: »Da, moj sin res namerava priti. Toda gosti? Danes vendar ni čas, da bi imeli veliko pojedino!«- »Le veruj«, je rekel Jezus, »tvoja hiša bo polna in tvoja nova dvorana bo še danes posvečena.« Zahéj potem ni rekel nič več in je storil vse potrebno.
8 Jakob in Jezus pa sta si medtem ogledata vso hišo in prav tako pomagala tam, kjer je to bilo potrebno.
9 Proti poldnevu je prišel Zahéjev sin in pripeljal s seboj še več gostov. Poleg Julijusa in Kornelija še rimskega sodnika, ter njim pripadajočo služinčad.
10 Ko je namreč mladi Zahéj končal pogajanja z Rimljani in je imel vse pogodbe v rokah (pregovori so se nanašali na poti in plačevanje mitnine v celem okrožju), je povabil rimskega sodnika in Juliusa s seboj, da bi obiskali njegovega očeta.
11 Julius pa je potem poslal še po svojega brata Kornelija, da bi se tudi on udeležil tega redkega povabila, kajti Zahéj je Juliusu že pripovedoval o teh nenavadnih ljudeh iz Nazareta.
12 V kratkem času so bili služabniki, konji in prtljaga spravljeni pod streho in šele nato je stari častitljivi Zahéj najprisrčneje pozdravil sinove prijatelje in zaključil z besedami: »Bodite prepričani. Ta hiša je posvečena Bogu Abrahama, Izaka in Jakoba! In tako, kakor vas jaz pozdravljam in blagoslavljam z veselim srcem, tako naj se tudi naš Bog, Gospod Jehova ozre na vas in vas blagoslovi! Dobrodošli, dobrodošli!«
13 Rimski sodnik se je ganjeno in veselo zahvalil staremu poštenjaku in rekel: »Tako kot se zahvaljujem tebi, bi se bi rad zahvalil tvojemu Bogu. Toda jaz ga še ne poznam. Do sedaj sem samo slišal o Njem, toda mogoče bom kasneje o Njem tudi kaj več zvedel.«
14 Mize so bile že pripravljene in stari hišni oče je prosil goste, naj zasedejo prostore.
15 Mlajši Zahéj je pripeljal Jezusa in Jakoba, ter oba rokodelca predstavil svojim rimskim prijateljem, ki so se jima priklonili. Potem pa se Kornelij in Julius nista mogla več zadržati in oba sta pozdravila prišleka z ganjenimi in prisrčnimi besedami.
16 Stari Zahéj pa je padal iz enega presenečenja v drugega, ko se je izkazalo, da sta oba rimska poveljnika znanca Nazarenov.
17 Postregli so jedila in zaradi dolgega napornega potovanja so bili gostje precej lačni in žejni. Vendar je pred začetkom Zahéj starejši zaprosil Jezusa, naj po stari navadi zvestih Judov blagoslovi obed.
18 In Jezusu je z obema rokama blagoslovil obed in goste.
19 Ko so po daljšem času končali z obedom, so si vsi ogledali novo dvorano in se čudili izvrstnemu delu.
20 Jezus in Jakob sta morala dati nekaj pojasnil, kajti dvorana je stala na stebrih in je

bila grajena v obliki verande. Od tu so vodile stopnice v zgornje nadstropje, kjer je bila majhna dvorana z lepim razgledom, ki je bila gostom všeč.
21 V tej dvorani so se udobno namestili. Tu pa je prišel Zahéj mlajši k Jezusu in Jakobu in se jima še enkrat zahvalil za lepo delo.
22 Jezus pa je prijazno rekel: »Zahéj, manj govori! Prisluhni in pusti, da ti bo gradnja govorila, da bo tudi tvoj razum napolnjen z duhom, ki nama je dal moč za to delo! In priznaj, ta duh nosi v sebi bistvo, ki je poteza ljubezni! Toda, če bi postavila najčudovitejše umetniško delo z duhom najnižjega, resnično, rečem ti: Preden bi bilo gotovo, bi se že pričel razpad! - Vendar naj bo ta hiša priča mnogih čudovitosti. Sedaj pa nič ne sprašuj! Kajti šele s časom in potrpljenjem ti bo tudi to postalo jasno.«

2 Jakobova pripoved o času Jezusove mladosti

1 Julius je vstal s svojega prostora in šel do Jakoba, ter ga prosil za nekatera pojasnila rekoč: »Da, le kako je lahko prišlo do tega, da ni nihče slišal o vas? - Moj brat Kornelij bi tako rad kaj slišal o vas, toda nič ni bilo od vsega tega!«
2 Jakob je mirno in skromno odgovoril: »Glej, ti gospod in zapovednik, če bi hotel vse to o nas pripovedovati, dnevi ne bi zadostovali! V hiši Jožefa, mojega očeta, je šlo vse svojo mirno pot, tu ni moglo biti nikomur prizaneseno, kajti mi smo bili siromašni in smo ostali siromašni. Naše edino bogastvo je bilo zaupanje v Jehovo - in v tem smo bili pogosto zelo težko preizkušeni.«
3 Jakob se je obrnil h Korneliju in govoril dalje: »Kornelij, ti gospod in prijatelj naše hiše! Ti poznaš pošteno voljo mojega očeta Jožefa, poznaš tudi skromnost moje matere Marije! Dokler je bilo v hiše še nekaj, je zadostovalo in je bil še zadnji kruh razdeljen z lačnimi. Toda z delom smo bili vedno preskrbljeni! Potem so se pričele skrbi z Jezusom. Ne tajim, da smo od Jezusa veliko pričakovali in pričakovali smo izboljšanje našega gmotnega položaja! In v tem nas je Jezus popolnoma razočaral. Tiho, nedostopno in le redkobesedno smo delali z našim bratom (Jezusom), zaradi česar je v hiši prevladovala takšna žalost, da smo v svojih srcih začutili naraščanje odpora proti Jezusu; toda prav takrat so začele prihajati skrbi druga za drugo.
4 Mati nas ni več razumela, toda tudi našega brata Jezusa ne. In če Ga je potem nagovorila, so Njegove oči gledale proč od nje, nekam v daljavo in odšel je svojo lastno pot. Spominjam se, da je nekega dne Jezus izginil! Tudi čez dva dni se ni vrnil! Stari oče je raztrgal svojo obleko, mati je jokala, mi pa smo odložili delo na stran. Iskali smo Ga vsepovsod, toda nismo Ga našli in ne da bi stvar opravili, smo se vrnili domov. Jožefovo hišo je ovila žalost. Mislili smo, da je Jezus mrtev ali pa se je kje ponesrečil. Vse znance smo vprašali, toda o Jezusu ni bilo nobenega sledu in tudi v

meni se je nekaj sesulo. Toda po sedmih dneh se je Jezus vrnil, shujšan, z raztrgano obleko, nas pozdravil in prosil za odpuščanje. Pojasnil je, da ni mogel narediti drugače, kajti Njegov duh se je hotel razvezati vezi mesa in duše!
5 Vsi smo pohiteli k Njemu s solzami v očeh in Ga prosili: »Pridi! Osveži se! Okrepi se in vse naj bo pozabljeno!«
6 Toda ta bridkost se je še pogosto ponovila!
7 In vsakokrat, ko sta se pri nas navzven kazala veselje in razposajenost je - naš brat Jezus - izginil tiho in neopazno.
8 Kako pogosto smo očitali Mariji, ker je bil Jezus in vedno samo Jezus predmet njene ljubezni! In tako smo trpeli vsi, trpela sta oče in mati. Toda sedaj smo se s tem sprijaznili, ker vemo, da je bilo vse to Zanj najgloblja potreba. Sedaj pa dovolite, da sam Jezus pove vse ostalo! Kajti če me ti, gospod in prijatelj Julius ne bi k temu vzpodbudil, bi o tem gotovo molčal.«
9 Rimski sodnik, resen in miren človek, zelo visoke rasti, pa vendar z nekakšno prijetno nežnostjo na obrazu, je šel do Jezusa in rekel:
10 »Če je bilo vse to tako, kot je opisoval Tvoj brat, si dovoljujem, da Te vprašam: Kaj Te je potem gnalo stran iz kroga tistih, ki so Te tako ljubili? In če Te ne žalosti, mi potem to pojasni z odgovorom. Slišal sem res že marsikaj o Tebi, vendar vsemu temu nisem verjel.«
11 Jezus je pogledal vse navzoče s Svojimi zvestimi očmi in rekel: »Moji ljubi prijatelji! Tu ni dobro govoriti o tem! Počakajmo, da se bo sonce nagnilo. Gori na griču se bomo lahko mnogo bolje pogovarjali, ker se vendarle želimo najprej malo bolj osebno spoznati.«
12 Vsi so predlog sprejeli.

3 Razgovor o glasu Jehove v ljudeh

1 Sedaj se je imel tudi Zahéj mlajši nekaj za pogovoriti s svojim očetom v prisotnosti rimskega sodnika, namreč: »Kako je služenje poganom združljivo z verovanjem naših očetov? In vendar ne morem delati drugače! Kajti rajši sem grešnik in mitničar, kakor da bi podpiral gnusobo templja!«
2 Stari oče je bil zaskrbljen zaradi tega govora in vzdihljajoče je rekel: »Mogoče bo tu prav kmalu pomagal Jehova in nam poslal hrepeneče pričakovanega Mesijo, ki nas bo razrešil vseh vprašanj in bo znal odstraniti vsako zmoto.«
3 Tako je šel razgovor sem in tja in tudi rimski sodnik se ga je udeleževal.
4 Kornelij in Julius pa sta se pogovarjala ob strani z Jezusom in Jakobom. Čez nekaj časa je prišel k tem štirim Zahéj mlajši in prosil Jezusa, da bi ga poslušal in tudi

Njemu je povedal svojo prošnjo.
5 Jezus je v Svoji ponižnosti to prošnjo sprejel in rekel: »Poglej! Vaša vera v Jehovo je vaša stara družinska pravica, ker izvirate iz Abrahama. - Abraham je poslušal Božji glas: ´Pojdi v deželo, ki ti jo hočem pokazati.` (1 Moj 12,1). In glej, on si ni poiskal nasveta pri drugih, temveč je takoj poslušal! Njemu je bilo jasno: ´Bog hoče samo moje dobro!`
6 Ne mislite, da je Bog vidno stopil pred njega. - Ne! V srčni povezavi zaznavanja oziroma čutenja Njegove večne volje, je Abraham izpolnil voljo Boga. In njegovo delovanje je še dandanes in bo tudi večno obstajalo, kot pričevanje za takšno notranje občevanje z Bogom. Sprejmi sedaj to, če bi Bog tudi tebe poklical: ´Služi tistim, ki tvojega Boga še ne poznajo!` Kaj bi naredil? Misliš si: poslušal, kot Abraham - kajti glej! To je prav tako kot v primeru: Ti sprejmeš klic, toda vladarji tvoje domovine te pokličejo v svojo službo. In tako si sprejel, ker se ti ni treba bati templja, da postaneš Rimljan. Moj krušni oče je storil podobno. Tudi on si je poiskal zaščito Rimljanov in vendar ni prelomil zvestobo svojemu Bogu!
7 Vedno misli tako: Bog je povsod. Njegovo oko v trenutku pregleda vse, kar živi in se premika. In Njegova velika, vzvišena in najčistejša ljubezen velja vsem bitjem, torej tudi poganom. Zatorej: Izpolnjuj svojo zunanjo dolžnost proti vsem, toda v srcu ostani zvest Bogu! In Bog ti bo vselej dokazal, da zmore držati Svojo zvestobo. Si to v osnovi razumel?«
8 »Sedaj sem prost vseh skrbi,« se je glasil vesel odgovor. »In ti, dobri stari oče, bodi zadovoljen; jaz ne potrebujem več tvojega Mesijo! Kajti v tem mladem rokodelcu bije srce polno ljubezni, modrosti in razuma. To mi popolnoma zadostuje, bodočnost pa nas bo še bolje podučila.«
9 Stari Zahéj je sedaj zaprosil svoje goste, naj sprejmejo nekatere lahke osvežitve in dalje govoril: »Za tem pa bomo obiskali grič. Medtem pa bom pustil znositi na višino odeje in priročne sedeže.« Tako se je tudi zgodilo in sprevod je odšel na grič.

4 Razodetje o prastvarjenju ljudi

1 Najprej so na vrhu vsi uživali v prelepem razgledu. Nato pa je stari Zahéj rekel s solzami v očeh: »O, Bog mojih očetov! Ko pogledam našo lepo domovino, prelepe palmove gaje, čudovito lepe sadne in oljčne nasade in v njih hlapčevsko in najnižje ljudstvo pod tujo oblastjo, si želim prositi: ´O, vzemi me proč iz tega mesta, ki moje srce in oči tako žalosti!`
2 Toda nato spet pomislim: Pusti me še prav dolgo živeti, da bom lahko ugledal še tistega, ki nas bo rešil iz vsega hlapčevstva in žalosti! - Toda vi ljubi gostje in prijatelji

mojega sina! Oprostite meni, staremu človeku, če svoje srce nisem držal trdno v rokah in sem dal vedeti, da ste vi tisti nepriljubljeni gospodje!«
3 Stari rimski sodnik mu je ponudil roko in rekel: »Verjemi, ti najboljši in plemeniti človek, mi razumemo in spoštujemo tvojo žalost in bolečino! Zato nismo prišli kot sovražniki, temveč kot prijatelji. Nikoli se ne vtikamo v vaše posebne pravice. Spoštujemo vaše zakone po Mojzesu in vašemu Bogu smo sami postavili tempelj kot neznanemu Bogu.
4 In zato se tudi ne bojimo vašega prihajajočega Rešitelja ali Mesije. Če pride, bo prišel tudi k nam. Kajti, čeprav služimo drugim bogovom, ne častimo v njih osebnosti, temveč bistvo. In vse podobe in upodabljanja naših bogov naj bi nas samo opominjalo, da je Božja služba najsvetejše zemeljsko življenje.
5 Toda mislim, da bi bilo dobro sedaj poslušati Jezusa, ker je želja, da bi se tu srečali, izšla iz Njega. In tako, ljubi mladi mož, ponavljam sedaj svojo prošnjo: Pripoveduj nam o Svojem življenju! Zakaj in čemu si se tako pogostokrat izključil iz človeške družbe?«
6 »Ljubi prijatelji!« je začel Jezus, ko so se vsi dovolj udobno namestili. »Kaj naj vam govorim o sebi, ko Me tako ali tako ne boste popolnoma razumeli! Toda pokazati vam želim sliko človeka, kakršen sem in kakšen naj bi bil. Glejte! Vse ima svoj začetek in tudi konec, se glasi nek pregovor. - Toda pri človeku temu ni tako, začetek - da, vendar brez konca!
7 Če bi Bog ljudi ustvaril samo zato, da bi jih pozneje spet pustil preminiti, bi potem izgledala ta Zemlja z vsemi prebivalci popolnoma drugače. In v veselje njihovega Stvarnika bi bila ljubezen in medsebojno razumevanje vsesplošno dobro. Ker pa je to človeštvo ustvarjeno za večno nadaljevanje življenja in nadaljnjega razvoja, mu Stvarnik podari le sredstvo, da si te razvojne zmožnosti vse do podobnosti Bogu, vsak sam pridobi.
8 Človek, kakršen je sedaj, pa to dragoceno sredstvo zlorablja. Noče videti namenov svojega Stvarnika. Misli samo na zemeljsko, na to, kar ima pred očmi in hoče tukaj za vedno živeti kot vladar. Tako se poskuša obogatiti na račun soljudi, da bi ja toliko posedoval, da bi to zadoščalo za večnosti in pri tem mirno drugega uniči.
9 Sedaj pa vam želim pokazati podobo človeka, kakršen naj bi bil. Glejte! Bog, večen kot Stvarnik in Njegov prvo ustvarjeni angel predstavljata:

Bog = Dajalec, pra ogenj (praluč)
Lucifer = sprejemnik ali nosilec luči
Bog = Spočetnik, pozitivni princip, (začetek, osnova vsega, ustvarjalni vzrok)

Lucifer = porodnik, negativni princip

10 Iz njune povezave so izhajala stvarstva nad stvarstvi. In vsa čudovita stvarstva so sprejemala svojo luč od Luciferja, toda svoj obstoj iz Boga. In v tej harmoniji so prešle večnosti.
11 Tedaj pa se je v Luciferju zganila nevoščljivost proti dajalnemu principu. In kot nekaj nepoznanega, do tedaj tujega, je hranil v sebi te napačne misli, dokler ni zahteval od Boga račun in pojasnilo o tem.
12 Tedaj pa se je Bog razodel svojemu, od Njega ustvarjenemu bitju kot njegov ´Oče`, kot spočeta pramoč tega praognja ali praluči, ter pokazal Luciferju in vsem zavestnim, iz njega izhajajočim bitjem, da so lahko le sprejemni princip, le negativni pol, le sprejemniki luči in nosilci luči tega praognja. In da resnična povezava - za večno - med njim lahko obstaja le, če vse to, kar bi ju lahko ločilo, prostovoljno premaga (različnost njune usmeritvene volje).
13 »Kajti glej,« govori Bog, »če bi ostal to, kar si zdaj iz Mene kot tvojega Stvarnika, (ker nekaj drugega ne moreš postati), - potem bi bil ti Lucifer in vse kar je iz naju izšlo, nič drugega kot samo obleka Mojega Božanstva, ki mora, če je izrabljena, narediti prostor drugi. Kajti Jaz lahko kot Bog in Stvarnik, ustvarim Sebi še drugega duha, kot sprejemni princip, in tako naprej. Toda ne! Tega nočem!
14 Zato sem kot pravolja, kot praogenj vseh stvaritvenih moči, položil vso Svojo ljubezen v tvojo zunanjo obliko (v popolno lepoto), v tvojo notranjo oblikovanje (samostojno mišljenje in spoznavanje) in v veliko razvojno možnost tvojih teženj ali hrepenenj.
15 Da, podaril sem ti popolno notranjo svobodo volje vse do najvišjih ciljev, da bi s temi dragocenimi sredstvi kot drugi Bog poleg Mene lahko sam dosegel svojo čudovito popolnost.
16 Vendar sedaj glej: Tvoja naloga je, da se s temi sredstvi, s katerimi ti je omogočeno, da bi lahko postal drugačen, prostovoljno očistiš in prečistiš, da bi postal podoben Meni - podoben Bogu - in šele potem postal ´Eno` z Menoj in to tudi večno ostal.«
17 Lucifer je zelo dobro slišal to sporočilo, toda njegova, popolnoma svobodno postavljena, lastna volja v njem je zatrla vso dobro voljo do Božanstva in se je sam dvignil za gospoda ¨svojega¨ sveta in vseh ¨svojih¨ stvaritev iz njega.
18 Tedaj mu je vzel Bog luč, Božjo modrost, ki jo je podaril Luciferju, nosilcu luči in jo položil, to luč kot najmanjšo iskrico v srca vseh teh iz Luciferja ustvarjenih bitij in določil, da lahko vsak, ki hoče to, kar je bilo povedano Luciferju, izpolniti, postane

´Eno` z Bogom in je poklican za dediča in soposestnika vseh Njegovih stvaritev v neskončnem prostoru!
19 Neskončno dolgo je gledal Bog to Svoje upanje neizpolnjeno. Tedaj se je ljubezen v Bogu usmilila in ustvarila človeka, ki nosi v sebi oba pola: Boga in Luciferja, Božanstvo in Satana. In ta iz Božje ljubezni izhajajoč človek je naselil v sončnem območju Zemlje obstoječe svetove.
20 Tu pa se je človek izgubil.
21 In za upanje siromašnejša je šla Božja ljubezen za korak dalje, ločila oba pola in nastala sta mož in žena. (1 Moj 2,22). Tako naj bi se mož v ženi in žena v možu ponovno našla in postala enota, ki je potrebna za združitev z Bogom.
22 Toda tudi ta dva sta odpovedala in to upanje Božje ljubezni je moralo biti preloženo na njune potomce. (1 Mz 3,6 - 7 in 15).
23 In glejte, ljubi prijatelji, Božja ljubezen in potrpljenje sta morala še dolgo čakati! Tedaj je končno v Abrahamu vzklila Božja iskra, ki je v njem ležala kot zrno semena pripravljeno za rast. Abraham je prostovoljno hranil to iskrico Božje luči v svoji notranjosti in dopustil v sebi, v trdi preizkušnji vere, zmagati temu Božjemu duhu njegovega notranjega življenja. (1 Mz 22)
24 Potem se je Bog razodel Abrahamu kot njegov večni Oče (1 Moj 15), da bi s tem spoznal, da je otrok najvišjega izvora in da mu daje blagoslov nad blagoslovom. (1 Moj 14,19) In mu podal obljubo, da bo nekoč iz njegovega semena izšel tisti, ki bo v prostovoljni ljubezni do Boga, Njegovega Očeta, vse kar sedaj preprečuje z Bogom resnično postati ´eno`, v sebi žrtvoval.
25 Rodovi so prihajali in odhajali, toda blagoslov te obljube ni prešel! Vedno so obstajali sicer osveščeni nosilci Božjega Duha (preroki, visoko posvečeni), toda nihče ni zmogel te (kar je bilo nekoč rečeno Luciferju) največje žrtve prenesti na samega sebe in postati popolnoma ´eno` z Bogom.
26 In tako sem tudi Jaz izšel iz in po volji Boga. In tako sem nosilec, posoda Božjega duha in Božjega življenja. In sem pripravljen sam Sebe s svobodno voljo pripraviti do tega, da to žrtev izvedem.
27 Prijatelj Kornelij, ti poznaš Moje otroštvo in moraš priznati, da nisi spoznal nobenega bolj samozavestnega otroka od Mene in si včasih občudoval Mojo voljo. To je bil blagoslov tistemu, ki v zvesti poslušnosti izpolnjuje svojo dolžnost kot Božji služabnik in kot duhovni vodja ljudstva Judov; vse drugo na Meni pa je bila posledica čistega spočetja. Zaradi tega je Moja duša bolj čista in bolj prosta kot tiste, ki so spočete in rojene v grehu. Toda človeških vezi (od Luciferja naprej) tudi Jaz nisem prost in vse te vezi morajo biti prostovoljno žrtvovane.

28 Že zelo zgodaj sem spoznal Svoje poslanstvo. In tako dolgo, dokler Me je mati varovala in negovala, so bili tudi vplivi, ki bi Me lahko zastrupili, zadržani dalje od mene. In tako sem rasel in pridobival na modrosti in milosti.
29 (Luka 2,52) Resnost, ki je vladala v naši družini, Mi je pomagala, da sem dozorel prej kot drugi; in dnevna Božja služba v Jožefovi hiši Me je vodila v Mojo notranjost.
30 Tako sem iskal in iskal v Sebi vse, kar sem videl na drugih ljudeh. - In včasih sem bil postavljen na trde preizkušnje, da bi v Sebi ugledal nekaj, kar se Mi je vendar tako močno prikazovalo pri drugih.
31 Tako sem se pričel boriti, boriti sam s Seboj in s Svojo človeškostjo. Prostovoljno sem odšel na mesta, kjer vladata greh in groza in prisilil duha, ki se je hotel v Meni dvigniti, ter se hotel prepirati in soditi o drugih. - In tako sem našel vse v Sebi.
32 Toda s to borbo je rasel v Meni nov duh. In s tem v Meni na novo vstalem Božjem duhu se dvigujejo v Meni vedno nova razodetja in gotovost. Da, po vsaki uspešni borbi vedno bolj raste ta duh vsega Božjega življenja in živi sedaj v Meni že kot Moj lastni Jaz. Vedno neznatnejše postaja Moje samoljubje ter vedno manj se zanimam za Svojo človeško osebnost.
33 Samo hitro zoreti in dozoreti in priti čim prej v posest teh Božjih moči, je bilo in je moje geslo. In v tej poslušni izpolnitvi Mojih zemeljskih obveznosti, v meni tiho raste volja do tega velikega božjega cilja, Postati z Bogom eno.
34 Nič mi ni potrebno raziskovati in iskati božje resnice! Čimbolj postajam resnica, toliko bolj občutim približevanje temu velikemu pra duhu, kot Mojemu izviru, Mojemu Očetu. In z vsakim dnem, ki sem ga do sedaj preživel, raste ta potrditev v Meni: Jaz sem Eno z Bogom.
36 V sebi že čutim moč za izstopitev iz svojega kroga in pokazati vsem bitjem tega Duha svetega božjega življenja in bivanja v ljudeh.
37 In če ste vi, dragi prijatelji, vse to povedano vsaj malo dojeli v pomenu, potem bo tudi vas ta sveta resnica zgrabila in v njej boste postali prosti od teh telesnih vezi, za zveličanje vaših duš.
38 In tako eno vprašanje zaradi volje vašega zveličanja: Ste moje besede razumeli?«
39 Stari Zahej je priklonil svojo glavo in rekel: »Slišal sem vsako besedo, toda, da bi to lahko osvojil, tega pa še ne morem reči. Kajti tega, kar sem v teh dneh doživel, je preveč. Hitra gradnja! Lepo sanjsko videnje! Moj sin, kot rimski in poganski služabnik in Ti moj mladi prijatelj, kot zmagovalec vseh pregrešnosti!? To je preveč! Zato mi daj čas in odpusti mi, staremu možu. Vse preveč sem še zraščen s starim, tukajšnjim bivanjem.«
40 Nekaj časa je bilo vse tiho. Zatem je začel govoriti rimski sodnik: »Dragi prijatelji in

Ti, mladi mož! Nisem samo slišal tvoje besede, temveč sem jih tudi pustil iti mimo svojih oči, v trdnih oblikah in podobah vse tvoje duhovno notranje življenje in svečano priznam, da v vsem svojem življenju nisem imel še nikoli takšnih občutkov in doživetij. Res je še nekaj temnega in nerazjasnjenega, vendar upam, da bom o tem še marsikaj zvedel. In tako mi leži na srcu: Kako hočeš oblikovati Svojo prihodnost?
41 To moje vprašanje izvira iz dveh razlogov: prvič, iz moje brezmejne ljubezni do Tebe, ki jo tako živo čutim v sebi. In drugič: Ali lahko jaz, kot predstojnik in uradnik moje oblasti, grem s Teboj? Kajti zavezan sem s svojo prisego. In če Ti, mladi prijatelj, govoriš o dolžnostih: meni, kot staremu dolgoletnemu uradniku, je postala druga navada ostati zvest dolžnostim. In tako Te prosim za pojasnilo.«
42 »Ljubi, dobri stari prijatelj!« je Jezus odgovoril. »Vem, da se bova razumela! Zato ne skrbi! Kajti duh, ki je osvobodil Mene, bo tudi tebe sprostil, če boš izpolnil pogoje, ki sem jih jaz že davno izpolnil. Ti pogoji pa so: Ljubi boga nad vse in glej vse ljudi kot svoje brate!
43 Če pa ti Boga še ne poznaš, bo tako, v izvajanju Svoje bratske ljubezni, Bog prišel k tebi. On se ti bo sam razodel in ti potem tudi sam pokazal – pot do večnega življenja.
45 Kdaj pa bo Bog mene poklical za veliko delo - sedaj še ne vem. In Moja pot je temnaMeni samemu, ker se nadaljnje oblikovanje mora ravnati po ljudeh glede na to, kako bodo oni Mene in Moj nauk sprejeli. Kajti z Mojim pojavom bo postalo staro za novo in predstojnik za najnižjega!
46 V tem prihodnjem kraljestvu, ki ga bom Jaz pridigal, bom pripravljal ljudi, da bodo iskali Boga v lastnih srcih, službo božjo pa izvajali in negovali na bratih in sestrah. Pri tem pa naj se vsak enako posveča drugemu, vsak pa naj samo Bogu daje čast. Si sedaj zadovoljen?«
47 »Da, toda daješ nam nove uganke«, je rekel sodnik. »In če bom vprašal dalje, potem boš sigurno postavil spet novo uganko!«
48 »V tem seveda nisi v popolni zmoti«, reče Jezus. »Kajti, če bi ti prinesel vso resnico in vso modrost in bi ti jih dokazal z dejstvi, ljubi prijatelj, potem bi vsa sreča nekam odšla in tvoj notranji prosti razvoj, bi za večno utrpel škodo. Zato pusti sedaj v najgloblji tišini srce, kot tempelj Bogu, mirovati, da bi vam tudi ta lep večer postal doživetje in spomin v zgodovini vašega notranjega življenja!«

5 Duhovne doživetja višin

1 Na nebu so postajale sedaj vidne zvezde in v tej tišini so tudi misli segale vse do zvezd. Tudi v hiši je vse postalo bolj tiho. Vse sobe so bile razsvetljene, kar je lepoto

tega večera še povečalo. Nato je prišel neki sel iz hiše in vprašal, kaj naj še stori, ker je vse že preskrbljeno in gotovo in tudi postelje so že pripravljene za goste.
2 Zahej mlajši je rekel: »Ostanite vsi pokonci, ker je jutri za Zahejevo hišo še tudi praznik! Mogoče bomo še potrebovali vašo pomoč. Pripravite večerjo! V dveh urah se bomo vrnili v hišo.«
3 Sin je vprašal očeta: »Je bilo to v redu?« In stari Zahej je prikimal.
4 V preobilju svojih občutkov se potem Zahej mlajši ni mogel več vzdržati, zato se je priklonil pred drugimi in rekel: »Ljubi prijatelji! Zdi se mi, kot da bi Zemlja izginila in kot, da bi živel v nekem svetu, kjer se vse samo po sebi urejuje in tisoče nevidnih rok dela za naše dobro počutje! Moja notranjost je tako polna, da bi rad vsakega od vas prisrčno objel. Da, prepričan sem, da bi lahko tudi svojim sovražnikom izkazal ljubezen. Oh, kako sem vesel, da sem Tebe, Jezus, spoznal! Ti imaš neko posebno sposobnost, da znaš druge osrečiti.«
5 »Da, to imaš res prav«, je odgovoril Jezus pomenljivo, »toda, ali si že kdaj pomislil, kakšno prednost imaš pred svojimi soljudmi? Poznaš stisko? Poznaš trpljenje? Vprašaj svoje prijatelje, ki poznajo vojno in trpljenje, ki so videli najbolj grenko stisko v nekaterih tujih pokrajinah! Njihova srca so otrdela, čeprav se niso niti enkrat samkrat borili s smrtjo! Kdor doživi takšno otroštvo in mladost, kot ti, in sanja in skrbi le za zemeljsko srečo, ta še ne pozna življenja v vsej njegovi raznolikosti. Kajti vsa resnost življenja bo rojena šele iz nasprotij okrog nas in v nas! In tako tudi tebi nočem reči, kaj je treba delati skozi duha vsega življenja, da boš tudi ti postal orodje večne ljubezni!
6 Tebi sije do danes samo sonce. Ko si se rodil si jokal, vendar so se tvoji veselili. Živi sedaj v prihodnosti tako, da se boš lahko veselil smrti, tvoji pa te bodo objokovali!. Misli pogosto name! In ne pozabi: Jaz se imenujem Jezus, duh v meni pa Jehova Sabaot! In sedaj za nekaj minut zaprite svoje oči!« -
7 Tedaj je postalo naenkrat svetlo na višini. Oči vseh so se odprle in vsi so videli sijoče postave, ki so oživljale višino.
8 Sodnik je prestrašeno vprašal: »Ali lahko govorim s temi bitji? Ali so to zame sanje ali domišljija?!«
9 Jezus je odgovoril: »Da, pogovarjajte se! Eno uro vam je to dovoljeno, potem pa bodo oni zopet izginili.«
10 Vsi so storili po njegovem nasvetu in se pogovarjali s sijočimi bitji in tako so šli pogovori, vprašanja in odgovori sem in tja, kajti ta bitja so bili pokojniki, pripadniki, vodeni od blaženih angelov.
11 Mnogo prehitro je minila ta ura! Potem je Jezus vstal s svojega prostora in

blagoslovil vsa vidna blažena bitja. Nato pa so se prisotnim duhovne oči zopet zaprle in vsem je bilo kot, da bi naenkrat nastala strašna tema na tej Zemlji!

6 Rafael kot Gospodov služabnik

1 Šele sedaj so Rimljani opazili, da je prišel neki tuji mladenič in se čudili, da njegovega prihoda ni nihče opazil. Mladenič je zaprosil gospodarja Zaheja za sprejem v njegovo gostoljubno hišo in z veseljem mu je bilo dovoljeno. Ker pa ni prišlo do nobenega pravega pogovora več in ker je vse naokrog naenkrat postalo tako mirno, so se prisotni počutili osamljene.
2 Jezus je tiho govoril z Jakobom in nato z lahnim nagibom pozdravil pravkar prispelega mladeniča, ki se je s prekrižanimi rokami na prsih priklonil vse do zemlje. Jakob je stopil do mladeniča in mu izrekel v imenu Jezusa dobrodošlico z naslednjimi besedami: »Gospod hoče to. In tako naj se zgodi tudi tu Njegova volja!«
3 Takoj zatem je padel navzdol čudovito lep zvezdni utrinek, slišati je bilo žvižgajoči zven in za trenutek je bila osvetljena vsa okolica. Nato pa je spet postalo temno, ker je Jezus hotel tako. Zahej je rekel: »Dragi prijatelji! Če hočete ostati tu gori, potem bom dal prinesti luči.« Vsi so se odločili, da bodo šli nazaj v hišo in povečerjali.
4 V hiši je bilo že vse pripravljeno za večerjo. Gospodar, ki je bil zaposlen s svojimi gosti je rekel Jezusu: »Veš, za vse to se moram zahvaliti Tebi! Oh, če bi te smel obdržati tukaj, za stalno, kot svojega sina! Resnično, Ti bi bil upanje in luč v moji starosti, kajti od svojega Zaheja nimam skoraj nič!«
5 Jezus je odgovoril: »Da, tvoja želja je pravična, kajti tudi Jaz bi prav rad trajno ostal tu pri vas in med vami. Toda telesno tega ne morem, toda v duhu bom ostajal pri vas in med vami.«
6 Stari Zahej je stresel z glavo in tudi teh preprostih besed še ni mogel razumeti, kajti on je videl v Jezusu samo sina od starega Jožefa. Čez nekoliko časa je zato vprašal: »Moj ljubi mladi prijatelj! Kako si Ti to mislil? V Duhu? Saj obstaja vendar samo en Duh in ta je Jehova v Svoji slavi in gloriji!?«
7 Jezus je odgovoril: »Prišel bo še čas, ko boš to razumel. Ko bo Mesija nastopil in vse potrebno ukrenil s Svojim duhom za odrešenje Njegovega ljudstva. Vendar pusti nas zaužiti večerjo in malo počivati!«
8 Rimljani so se še vedno pogovarjali o svetlobnih bitjih in veselja nad njimi sploh niso znali prav izraziti.
9 Najmirnejši je bil in ostajal Kornelij. Kajti on je vedel dovolj odgovorov in je ostajal vedno miren, da bi lahko vse besede in vsa Jezusova dejanja sprejel globoko v sebe.
10 Nato je začel stari rimski sodnik preko mize spraševati Jezusa o današnjem

doživetju in ga prositi za pojasnila o nekaterih dvomih, ki so se še oglašali v njegovi notranjosti.
11 Jezus je s svojim mirnim, ljubeznivim načinom pričel govoriti: »Ljubi prijatelji resnice! Ničesar ne delam rajši, kot služim tistim, katerim je potrebno, da, prvič – izpolnijo Moje poslanstvo in drugič - da duha življenja in resnice osvetlijo in ustvarijo vrednote za večnost. Če vam govorim o stvareh, ki jih ne poznate, bodite prepričani – te niso za čas in prostor, temveč izven časa, določene za večnost!
2 Vse, kar vi gledate z vašimi očmi, je zgrajeno na zakonih; in rob časa res ustavi te stvari, toda ne odstrani zakonov. Temeljni princip vsega ohranjenega, kar je bilo ustvarjeno, je vsekakor delovanje Božjih sil.
13 Vsepovsod, kamor pogledajo vaše oči je borba in močnejši zmaguje in se preriva navzgor. Kdor pa pred borbo beži ali je prestrašen, bo podlegel. To vam pove že življenje v skupni naravi. Tako je to tudi v samem človeku. Vsa njegova notranjost je neprestano bojišče med svetom in duhom. Vendar je k vsej borbi človeku dana prosta volja, ki jo lahko on vsepovsod postavi (enako dletu), kjerkoli preko svojega razuma hoče. Skozi takšno voljo za delo ali odpor, se potem moči, ki so bile pred tem neme ali latentne (skrivne), v njem vznemirijo.
14 In tako celotno človeško življenje ni nič drugega, kot neskončna veriga zmag in porazov. Vendar ta v človeku mirujoči Božji pol pritiska neprestano k novim dejanjem. Seveda človek ne občuti nič od tega v svoji zunanji obliki.
15 Toda v urah, ko nanj pritiskajo velike stiske ali pa tudi veliko veselje, se odpre zapora, ki drži vrata zaklenjena v lastno notranjost in pusti za trenutek notranjemu človeku, da se vidi v svoji resnični obliki! V svoji stiski ali pa blaženem stanju.
16 Verjemite mi: vsa bitja, ki ste jih videli na griču, so enaka kot vi! Samo vi nosite še meso in kri in boste lahko šele po odložitvi svojega mesenega telesa prišli v takšno duhovno stanje.
17 Glejte, tudi tu, v zemeljskem življenju so in obstajajo ljudje, ki stoje že skoraj pred popolnostjo. Mislim na Henoha, Ilija in na Mojo telesno mater – prav tako obstajajo tudi v onostranstvu bitja, ki so še globoko spodaj in druga, ki so že blizu svoje popolnosti.
18 Resnično, povem vam: Samo nebeški prebivalci lahko gledajo srečo, ki prebiva v srcih takšnih Bogu zvestih ljudi. Prebivalci te Zemlje pa nikoli, ker je njihova pamet (čut) usmerjena preveč na posvetno (zemeljsko). Izjemoma pa lahko tudi ljudje gledajo blaženo srečo angelov in čistih duhov, če se ti smejo prikazati ljudem, kot ste vi danes zvečer sami doživeli.«
19 In Jezus je govoril dalje: »Da pa bi vam ta čudoviti in najbolj zaželeni cilj popolnosti

pokazal, sem že povabil takšnega prebivalca, da bi vam služil (za vaše duhovno napredovanje) in vam pokazal stopnice, ki vodijo v vaš srčni tempelj in vam dal namig iz svojih življenjskih izkušenj, ki vas bodo popeljale pomembno bližje k večni resnici! Torej naj se zgodi! – In sedaj ga lahko sprašujete. Ne bo vam ostal dolžan nobenega odgovora!«
20 Začudeno in radovedno so vsi sedaj gledali tega lepega mladeniča, ta pa se je naredil kot da bi že leta dolgo živel v tej hiši. Stari rimski sodnik je povabil mladeniča na svojo stran in ga vprašal, odkod je prišel sedaj, sredi noči. Kajti to je čisto proti dobri navadi, da kot tujec pride v hišo, ki ni niti prenočišče!
21 Ljubeznivi mladenič se je nasmehnil in rekel: »Da, sedaj si govoril pravično po svojem prepričanju. Jaz pa sem nasprotno drugačnega mišljenja. Za mene ne obstaja nobena noč in jaz lahko ostanem, kjer hočem. Poklical me je moj Gospod, da bi mu služil v tej hiši. In tako sem tukaj in bom ostal tako dolgo, dokler bo to moj Gospod in zapovedovalec hotel!«
22 »Da, kdo pa je tvoj Gospod?« vpraša presenečeno sodnik. »Jaz poznam skoraj vse, ki imajo služabnike, hlapce in podložnike, tebe pa nisem videl še pri nobenem gospodu. Ali si eden od tistih bitij, ki smo jih kot v sanjah videli na višini? Vendar tebe tudi tam nisem videl! Prosim te za zadovoljiv odgovor, kajti nič ni slabšega kot dvom.«
23 »Moj Gospod je tudi tvoj«, je rekel mladenič. »Toda ti oblasti in bistvo mojega Gospoda še nisi spoznal. Kajti, če bi mojega Gospoda poznal, bi mu tudi ti rad in voljno služil. Zato ti želim pokazati na sebi in v sebi znamenje Mojega gospoda in zakaj sem njegov služabnik.«
24 Tu pa se je stari Rimljan vznemiril in rekel: »Mladi prijatelj, kdorkoli že si, ne govori v ugankah, kajti že Jezus mi jih je dovolj postavil. Vedno, kadar pride najzanimivejše ali najznamenitejše, ali naj bi prišlo, pride uganka. In sedaj prihajaš ti, ki si tudi takšen čudežen deček? Zato te poskušam v naravnem načinu in obliki vprašati, kdo in kaj si ti!«
25 »Ljubi prijatelj, ne razburjaj se!« je odgovoril mladenič. »Ti boš še vse izvedel, kar ti bo služilo! Vendar poslušaj. Kdo sem jaz, ti bom težko povedal tako, da mi boš verjel. Kajti jaznosim to telo po volji mojega gospoda, da vam dokažem, da vse moči, ki ležijo v človeku, niso v njegovem mesu, temveč v koreninah duhovnega človeka, ki je po večni ureditvi Stvarnika neuničljiv!
26 Primi enkrat moje roke, sploh mene! Kaj vidiš?«
27 Stari sodnik je odgovoril: »No, da si mladenič približno dvajsetih let in zelo dobro negovan, kajti tvoje meso ne kaže nobene grdote.«
28 Rafael pa je smehljaje govoril: »Primi me še enkrat, toda močno, kajti jaz nisem

tako občutljiv, kot ti misliš!«
29 Sedaj pa je stari Rimljan res trdno prijel mladeničevo roko. Toda, v roki ni imel ničesar in je zgrabil skozi! Ponovno je zgrabil mladeniča za glavo, ušesa, vrat, vendar ni čutil nič oprijemljivega, čeprav je mladeniča videl stati pred seboj in se smehljati. »Sedaj pa se vse neha. To naj razume, kdor hoče! En človek in vendar noben človek!« »Poslušaj, dragi prijatelj«, je sedaj rekel Rafael, kajti on je bil ta, ki ga je večna Ljubezen poslala k možem. »se bomo že še razumeli, ker so pogoji zato že ustvarjeni. Seveda pa je vprašljivo, če boš ti in vi vsi temu verjeli. Kajti vsa ta bitja, ki ste jih videli in se z njimi pogovarjali, so prebivalci velikih, toda duhovnih svetov.
30 Gospod, večni Bog vas je za eno uro osvobodil ovojnice in vam pokazal čisto duhovno življenje, dvigajoč od najmanjšega do najvišjega. Tudi v meni vidite enega od Božje volje prežetega prebivalca duhovnih svetov. In ker nimam nobene druge volje, nobene druge gorečnosti in ne poznam nobenega drugega dela, kot izpolnjevati voljo mojega Gospoda, mojega Stvarnika in večnega Boga, tako stojim pred vami kot priča Njegove neskončne veličine in oblasti, toda tudi njegove najbolj usmiljene ljubezni. Kjer je Bog, tam smo tudi mi!
31 Za nas angele, je vse Eno (enota)! Dan, ali noč, tu ali tam, to nič ne spremeni. In hitrejša kot misel so vsa naša premikanja. Mi se ne staramo, ostajamo večno mladi in smo v vsem izven prostora in časa. In samo milosti in usmiljenju velike ljubezni našega Boga je treba to pripisati, da smo tukaj, da bi služili vam!
32 Jaz te poznam in poznam tudi tvoje misli. Tebi se to zdi nemogoče? Vendar, da ti dokažem svojo duhovno realiteto, te prosim, da mi izraziš eno res veliko željo in jaz ti jo bom izpolnil, po volji svojega Svetega očeta!«
33 Stari Rimljan je strmel in počasi premišljeval. »Da, če lahko, potem mi prinesi ali pa si pusti priskrbeti tu sem prstan moje že davno umrle matere, ki se je približno pred tridesetimi leti izgubil v očetovi hiši in za katerim še danes žalujem!« Stari mož si je zasenčil oči, kot bi teh spominov ne hotel obuditi.
34 Tedaj pa je rekel Rafael: »Tu imaš svoj prstan, ki ti je prinesel že marsikatero otožno uro. Če bi takrat bolj pazil, bi lahko videl, kako ti ga je neka vrana odnesla in ga obvarovala v zidovju! Vendar je Bog hotel tako! Kajti On ve za pravi trenutek, kdaj bi ti lahko izgubljeni prstan, tvojo tiho ljubezen, zopet dostavil. Toda najprej ga poglej!«
35 Sedaj je stari mož, ki drugače ni poznal solza, kjer je bila smrt in uničenje, zajokal. Ta, ki je bil miren pri izvrševanju smrtne obsodbe, je sedaj postal mehek, premagan od svojih občutkov! To doživetje je bil sedaj prvi žarek božje ljubezni, ki ga je lahko zgrabil v najgloblji notranjosti, in mu smel pokazati bit in bitje resničnega boga!

36 Rafael mu je osušil solze in rekel: »Ljubi prijatelj! Sedaj te je zgrabilo resnično življenje in sedaj bodo tudi vse uganke zate prenehale. Ljubi sedaj v tem duhu Boga, tega večnega in vse ljudi, kot svoje brate, potem nisi tu zaman živel! Pomisli: Celo tvoje življenje ti služi, čeprav nevidno, tvoj Bog in Stvarnik pa želi, da bi ti ob tej uri zaklical: »Oh, tako služi sedaj tudi ti meni!« In tiste nevidne sile in pomočniki ti bodo stali ob strani v borbi za ta veliki cilj!« (K takšni Božji službi!)
37 Tu je vzel stari mož prstan in ga hotel natakniti Jezusu na prst.
38 Jezus pa mu je rekel: »Nikakor, moj stari prijatelj, tega ne morem sprejeti, ker bo tebi prinesel še večje veselje! Obdrži svoj prstan! Vendar naj ti bo vedno pričevanje in priča na to uro! Pojdi zopet tja k svojemu mlademu prijatelju in ga prosi še za več!« Tedaj pa je rekel Rimljan s solzami v očeh Rafaelu: »Da, dragi prijatelj. Če si mi lahko prinesel prstan moje matere, pripelji vendar enkrat, če Bog to dopusti, mojo mater tu sem, ker sedaj verujem v večno bivanje in življenje. – In ti sigurno tudi veš za kraj njenega bivanja?«
39 Tedaj je Rafael potegnil z roko čez Rimljanove oči in on je, poleg svoje matere videl tudi očeta in starega očeta, vendar si jih ni upal nagovoriti.
40 Tedaj pa je njegova mati, za vse vidno in slišno, rekla: »Končno so vse moje molitve uslišane. Zahvaljujem se Bogu, da te vidim rešenega, ker si se obrnil k živemu Bogu! Oh, zapusti vse bogove, zapusti vse posvetno, kajti to je samo videz, laž in prevara! Samo mi smo resnica, kot duhovni ljudje, večna življenjska resnica in življenje iz velike, milostne obilice Boga.
41 Tudi ti boš sedaj kmalu stopil na stopnice do večnosti. Izkoristi svoj čas, kolikor ti ga še preostane, kajti Zveličanje je med vami. Skozi ves duhovni svet gre šepetanje: » Bog je človek med ljudmi!« Peklu bo postavljena pregrada!« In vsi, vsi se veselijo, v Bogu blaženi duhovi hrepenijo po času, ko bo tudi za nas zgrajen most (duhovna povezava) po katerem bomo lahko hodili mi k vam in vi k nam. Bog je na Zemlji, da bi to Zemljo skupaj z vsemi prebivalci naredil sposobno za veliko, neskončno veliko srečo: Bog bo postal viden vsem stvarem (In beseda je meso postala!« Janez 1,14)
42 In pričakovani bodo časi, ko si bosta Bog in človek podala roke, kot dva brata, da bi se skupno borila proti tistemu duhu, ki ne prizna večnega življenja, nobene večne ureditve in nobene nesebične ljubezni.
43 Ko sem jaz prestopila v ta duhovni svet, sem bila uboga; toda prišli so prijatelji in mi pomagali dalje, dokler tudi jaz nisem bila sposobna pomagati revnejšim naprej. In tako sem našla tvojega očeta. Midva se ne bova nič več ločila, ker nam bo vse ločeno minljivo in vse povezujoče dano od Boga, ki pa ga mi vseeno nismo še niti enkrat samkrat videli.

44 Toda Njegovi služabniki in Njegovi prijatelji prihajajo in pomagajo in tako smo srečni. Četudi ne bogati, revni tudi nismo. Če nam je Bog že tako nad vse naklonjen, potem je lahko.
45 On sam dober in najbolj prijazen. In tako te zapuščam – za tebe samo na zunaj. Vendar smo lahko tudi nevidno pogosto pri tebi, če lahko živo verjameš v tega večnega, resničnega Boga Judov. Verjemi prav goreče: On je Zveličar in samo od njega prihaja vsa sreča! In tako ostani v tem duhu iz katerega smo tudi mi nastali.«
46 Tedaj pa so izginila duhovna bitja. Vsi navzoči pa so bili nadvse osrečeni, saj so končno dobili pojasnilo o onstranskem življenju.
47 Kornelij in Julius sta sedaj nadaljevala razgovor z Rafaelom in neizmerno veselje je prešinjalo njihovo skupno bivanje. Samo stari Zahej še ni mogel biti prav vesel, kajti čudež s prstanom je bil za njega prevelik in po krajšem odmoru je hotel izvedeti, kako se je ta prstan izgubil. Vendar stari Rimljan tega že sam ni več vedel, samo žalosti zaradi izginotja prstana ni mogel nikoli prav premagati.
48 In tako so naglo minevale ure. Na spanje ni nihče mislil, ker je znal Rafael Bistvo in Bit Boga tako jasno predstaviti! - In na čudovitem sozvezdju, ki je bilo vidno iz dvorane, je pokazal svojim poslušalcem veliko, večno vedenje o Božji ureditvi.
49 V prostoru je postajalo vse tišje. In Rafael je prosil vse navzoče, naj kakšno uro mirujejo, da zanimanje za velike, svete Božje stvari nebi ohromelo! »In potem bomo gledali dalje!« Po teh besedah je Rafael izginil. Toda tudi nihče ni vprašal po njem.

7 Rafael vsem prikaže obvladovanje naravnih sil

1 Jutro se je zopet pokazalo z jasnim nebom in zunaj je bilo rosno sveže, ko se je družba prebudila in je Jezus vprašal, kdo želi iti zraven na grič opraviti jutranjo pobožnost. Vsi so predlog sprejeli. Stari Zahej je naročil zajtrk šele čez dve uri in potem so skupaj odšli na višino.
2 Ko so prispeli, so bili vsi zelo presenečeni. Tam je naenkrat stal lepi paviljon, stoječ na sedmih stebrih! Streha je bila iz cedrovega lesa, tla so bila obložena, postavljene so bile lepe, udobne klopi in Rafael jih je že pričakoval!
3 Z rokami, prekrižanimi na prsih, je Rafael navzoče pozdravil z naklonom glave in vse povabil, naj sedejo. »In sedaj, ljubi prijatelji, pustite temu čudovitemu jutru, da bo delovalo na naše duše, da se bodo sprostile vezi, ki še ločujejo Boga in človeka! Ker me je Bog poklical v službo na tole mesto, vam hočem, v zahvalo veliki Božji ljubezni, prikazati samo dokaz, kaj vse je mogoče storiti z obilico božje moči. In tako naj vam ostane tale majhen tempelj za trajen spomin na te svete, resne ure! Jaz sam ne smem vsega kar tako dati, da bi vi lahko samo zgrabili, veliko bolj vam hočem

pokazati, na osnovi svojih življenjskih izkušenj, to za vas novo pot in visoki cilj.
4 Sedaj pa poglejte proti jutru (vzhodu)! Sonce se počasi dviga višje in višje, vedno močnejša je njegova luč in to življenje, ki se pričenja v naravi je kot odmev tega. Tako je, kot bi vsak stvor hotel prinesti vzhajajočemu soncu svojo dolžno zahvalo in ta, v nižinah sedvigajoča megla pokazati vam to uhajanje od zvezanih in zasužnjenih življenjskih in bitnih delov te še v vretju nahajajoče se zemeljske duše.
5 In sedaj glejte! Svetleje in svetleje postaja okrog in okrog in vaša duša bo lažja in bolj vesela.«
6 Visoko v zraku je letal orel in delal svoje kroge. Rafael je dvignil roko in ga poklical: »Tusem poleti in pričaj, da si ti, kralj zraka, vseeno podložen Božji moči v človeku!«
7 Orel se je spustil in sedel na Rafaelovo desno roko in se z rahlim udarcem kril priklonil pred majhno družbo, ki je strme občudovala to veliko žival, ki je imela krila najmanj dva metra široka. Rafael je sedaj rekel orlu: »Poslušaj! Še eno delo mi izkaži, potem pa si lahko poiščeš svoj zajtrk. Tam, nedaleč od tvojega gozda v nekem zatišju, leži ena mlada srna, ki si je ob padcu poškodovala nogo. Prinesi jo kar najhitreje tu sem, kajti neka kača si jo je izbrala za žrtev!« Z naklonom glave se je orel dvignil kakšnih trideset metrov visoko in kot puščica poletel proti gozdu. Trikrat je zakrožil, potem pa se spustil na Zemljo in se zopet hitro dvignil v zrak, noseč v kljunu kačo, ki jo je zgrabil naravnost za glavo. Kača, ki je bila dolga kakšne štiri metre in visoka približno 30 cm se je pričela premikati in hotela potegniti telo navzgor. Orel je pustil kačo pasti in se kot puščica hitro spustil za njo, da bi jo ubil. Vendar se je po kratkem trenutku spet dvignil visoko in krožil v zraku. Končno se je spustil na Zemljo in se nato zopet dvignil, držeč v kljunu mlado srno.
8 Potem je priletel k družbi, zopet trikrat zaokrožil v zraku in se spet spustil na zemljo ter k Rafaelovim nogam položil glasno stokajočo živalco. Nato se je trikrat priklonil in se z glasnim krikom dvignil v vrtoglave višine ter izginil v smeri sonca.
9 Strme so vsi sledili temu prizoru, toda nihče ni spregovoril.
10 Rafael je šel s svojo roko preko srnice. Vladala je popolna tišina. Srnica je popolnoma ozdravela in se privila k nogam svojega dobrotnika. »Sedaj, dragi stari hišni oče« je pričel Rafael ob vsesplošnem molčanju, »kakšne želje imaš? Povej, kaj naj ti naredim! To ti bo dovoljeno, toda zahtevaj nekaj, kar naj bi ljudem prineslo blagoslov!«
11 Zahej je ostal miren in tih in si ni upal izraziti nobene želje. Zato je Rafael nadaljeval: »Tako, če si ne boš nič zaželel, ti ne morem nič dati! Toda v spomin na to sveto uro, naj setu odpre izvir, ki naj krepi ljudi in živali in služi lačni in žejni naravi! Naj se zgodi!«

12 Ob tem so vsi občutili majhen sunek. Tla so se odprla in slaboten izvir je prižuborel navzgor in voda si je takoj začela iskati pot, hiteč proti dolini. Mlada srna je prva poskusila vodo in nato spet legla k Rafaelovim nogam.
13 »Sedaj je pa dovolj znamenj«, je rekel Rafael, »moje delo je končano. Vi pa : Spoznajte Boga in Njegovo sveto voljo! Potem bo to spoznanje tudi vas vpeljalo v tisto sveto resnico, da jo boste znali pravilno uporabljati, ob vseh teh čudovitih močeh, ki dremajo tudi v vas. Kot je moja volja prisilila orla, kot je moja volja pozdravila žival, kot je moja volja pripeljala vodo iz Zemlje
14 prav tako lahko tudi vi storite isto in še več. Kajti vse kar delam jaz, se zgodi z božjo močjo. Prav tako naj bi tudi vi sprejemali od te milosti, ki se vam v tej jutranji uri razodeva!
15 Častite boga s srcem, usti in rokami! In duh resnične ljubezni do ljudi naj vas napolni v resni službi na velikem božjem delu. Amen!«
16 En blisk in prostor, kjer je bil Rafael, je ostal prazen.
17 Še bolj presenečeni so pristni gledali okrog sebe. Tedaj pa je vstal Kornelij in rekel Jezusu, ki je sedel popolnoma ravnodušno: » Za vse to se moramo zahvaliti Tebi, Ti zvesti prijatelj življenja. Tebe hočem ljubiti! Tebe hočem nositi v svojem srcu! Kajti sedaj ponovno spoznavam: S teboj je Bog blagoslovil to Zemlji! O kako srečni bodo šele tvoji domači, ko Te bodo popolnoma spoznali!«
18 »Tu imaš prav, Moj ljubi, zvesti prijatelj, » je odgovoril Jezus. »Toda to je na žalost preveč resnično, da Me Moji in prav tako vsi drugi veliko prepozno spoznajo! Saj si sam slišal od Jakoba, kakšna žalost in bolečina je vladala v Jožefovi hiši, toda Moj čas še ni napočil!
19 Zato molčimo o tem še nekaj časa! Šele z zrelostjo vaših duš bo dozorel tudi v vas Božji duh, ki vam bo ponovno tu prikazan in razodet. Toda Jaz moram sedaj še molčati. Molčite tudi vi o tem. To se je zgodilo samo za vaše zveličanje! Govorite še danes z Jakobom – on je o vseh stvareh seznanjen! Jutri zjutraj potujeva dalje; vi pa lahko storite po svoji volji! Ne rinite v Mene! Moja ura še ni prišla, ker v meni še ni izšel klic – za službo na velikem božjem delu!«
20 Tedaj so vsi vstali in prosili Jezusa, naj vendar ostane pri njih: »Kajti mi smo vendar duhovno tako majhni – nasproti Tebi!« Toda Jezus je tiho odšel od tam; samo mlada srna je hitela za njim.
21 »Pustite Jezusa oditi! Pustite ga pri miru!« je prosil Jakob. »On bo zopet prišel sam od sebe. Mi ne vemo zakaj tako dela, toda On sigurno ve, zakaj in čemu!«
22 Stari sodnik je rekel. »Pojdimo nazaj v hišo, da se bomo okrepili. Naj ima tako lepo pričeti dan tudi častni zaključek.« Tiho in molče so šli proti domu, molče zaužili svoj

zajtrk, toda njihova srca so bila pri Jezusu.
23 Tedaj pa je prišel Jezus smehljaje skozi vrata in predal to majhno živalco staremu Zaheju za darilo z besedami: »Da se boš lahko veselil nad vedro živalco in hvaležno spoznal dobrotljivega Stvarnika!«
24 Nihče ga ni vprašal, kje je bil, vendar so se vsi veselili, da je Jezus spet med njimi! Jezus je rekel Jakobu: »Sedaj se prične tvoja služba! Uredi, po Jožefovi volji svoje stvari, da se bomo tudi mi še danes lahko poveselili v duhu dobrotljivega Stvarnika!«
25 In tako je minil dan in nihče ni mislil na odhod. Tudi Jakob je lahko sedaj razvil svoje sposobnosti in njegova bratovska ljubezen se ni utrudila pričati o tako mnogih in nekaterih milostnih dokazih! Šele po polnoči so si poiskali vsak svoje počivališče.

8 Slovo

1 Ko so se zjutraj vsi zbrali pri zajtrku, je manjkal Jezus. Stari rimski sodnik je s kratkimi besedami izrazil svoje začudenje o tem, da je Jezus odšel brez slovesa. Vendar je Jakob zagovarjal svojega brata Jezusa in prosil, naj vendar ne kritizirajo Njegovega dejanja. »Kajti on ve, kaj hoče in se ne pusti z ničemer zadrževati od tega!« Nato jih je vprašal, če so že pozabili na tako lepe ure, preživete z njim. Vsi so osramočeno molčali, vendar ni prišlo do nobenega pravega razgovora več.
2 Nato je Jakob odšel proti griču in tam nekaj časa ostal, potem pa se vrnil v paviljon, v upanju, da je Jezus že prišel. Tako je hitro minilo teh par ur do poslovilnega kosila.
3 Stari Zahej se je pogovarjal s svojim sinom in Jakobom še o nekaterih stvareh in nato naročil dovolj zgodaj kosilo, ker je že prišel čas odhoda. Tako je hitro minilo teh par ur do poslovilnega kosila.
4 Jakob se je v srcu globoko žalosten spraševal: »Ali naj prijatelji res odpotujejo, brez da bi še enkrat govorili z Jezusom?«
5 Tedaj pa so se odprla vrata in Jezus je vstopil noter. S smehljajem na ustnicah in v blagoslov iztegnjeno desnico je stopil k mizi. »Prijatelji«, je spregovoril. »ne jezite se Name! Jaz moram biti sam, da se osvobodim od lastnih želja Svoje duše! Prej nisem mogel priti, kajti to silovito srce ima še toliko posvetnih zahtev, da sem zato moral bežati pred vašo navzočnostjo, ki Mi je postala tako ljuba. Toda sedaj sem zopet stari (Jezus)! Vendar, ne pustite se zadrževati v izpolnjevanju svojih dolžnosti!«
6 Pogovor se je pri jedi sukal sem in tja in končno je nastopil čas odhoda. Julius in Kornelij, sta prosila Jezusa, naj vendar potuje z njimi.
7 Toda Jezus je rekel: »Prav zato, ker hočeva oditi sama, moram priti s Seboj na čisto. Kajti, pomisli moj Julius, tudi ti bi potreboval mir, če bi hotel postati takšen, kot Jaz! Prišel bo čas, ko se zopet vidimo; potem bo veselje dvakrat tolikšno! Toda v

duhu si hočemo vedno služiti z darovi in močmi, ki nam jih je Bog podaril!« In potem sta Jezus in Jakob ponudila vsem roko v slovo.
8 Stari Rimljan se je zahvaljeval s solznimi očmi. Potegnil je svojega Jezusa na svoje prsi in spregovoril: »Oh, če bi šel lahko z menoj in postal moj sin, kako rad bi te obdržal! Kajti v mojem srcu živi samo še ljubezen do Tebe!«
9 Jezus se mu je zahvalil in rekel: »V duhu ljubezni sva povezana za večno. Kar hočeš ti storiti Meni, to bo storil Moj oče v nebesih zate! In šele potem boš spoznal, kdo sem Jaz.«
10 Težko je bilo slovo! Posebno Zahej mlajši, ki je pravzaprav z Jezusom najmanj govoril, kar ni mogel spustiti njegove roke. Jezus pa mu je rekel: »Zahej! Kmalu bo prišel čas, ko boš postal pričevanje za vse večnosti. Ne pozabi Me, da te ne bodo solze bolečine in kesanja pred časom ohromile! (Luk 19,3–10) Jaz bom vedno mislil nate!«- In sedaj pojdite v miru svojo pot! Tudi midva greva svojo pot! Božja ljubezen in blagoslov z vami!«
11 In tako je bil zopet končan en del Jezusovega delovanja v Zahejevi hiši. - Z Jakobom sta ostala ta dan in še to noč tu in stari gostitelj se je nad tem prisrčno veselil, vendar se ni mogel posvetiti svojima gostoma, ker ga je poklical starešina tistega kraja. Jezus je odšel z Jakobom še enkrat na grič, kot bi se hotel posloviti od okolice. Zvečer sta šla zelo zgodaj k počitku, ker stari Zahej še ni prišel domov.
12 Zahej ju je zgodaj prebudil in preden sta odšla, se jima je še enkrat zahvalil. » Zaželi si nekaj,« je rekel Jezusu. »Če bom lahko, ti bom željo na mestu izpolnil!« Tedaj se je Jezus nasmehnil in rekel: » Da, eno edino željo imam res in ta se glasi: Obdrži me ti in cela tvoja hiša v srcu! In živi in ustvarjaj iz duha, ki živi v Meni in vse se bo v tebi in okrog tebe oblikovalo kot v paradižu!
13 Vendar sedaj se morava posloviti. Ne pozabi naju, kot tudi midva ne bova pozabila tebe! In spominjaj se vseh čudovitih Božjih razodetij! – Duh Jehove z vami!«
13 In tako so se poslovili. Velik kos poti ju je stari Zahej še spremljal, potem pa se je vrnil s hvaležnim srcem.
14 Jezus in Jakob sta se vračala nazaj po isti poti, po kateri sta prišla. Brat Georg je zaključil ta zvezek: Prisotnost Jezusa ne obstaja v Njegovi nam vidni osebni prisotnosti, temveč v sveti izpolnitvi Njegovih zapovedi ljubezni!Torej bratje in sestre: Ljubite se, da bomo sprejeli vedno novi priliv ljubezni.